

[Ibsen.]

fonien udvikler sig mere og mere, er Pladsen i Kontorerne saaledes, at de omtrent maa sidde og arbejde paa Skødet af hinanden, og Studierne er alt for smaa og lavloftede. Det er mig fortalt, at Kunstnerne er ved at fortvivle over de Studier, de har at virke i, og det er kun muligt at faa dem til at holde ud endnu ved Henvisning til, at det snart lysner, saa de kan faa bedre Lokaler.

Disse bedre Lokaler vil de altsaa nu kunne faa ved Leje af Axelborg. Der er af ærede foregaaende Talere gjort opmærksom paa, og det har jeg ogsaa set omtalt, at Lytterne er noget bitre; der kommer Klager fra dem over, at man lejer sig ind i og betaler en høj Husleje i en af Byens dyreste Ejendomme, hvorved man rutter med deres Penge. Jeg skal hertil sige, at Radiofonien kan ikke bruge hvilke som helst Lokaler paa hvilket som helst Sted. Man har jo undersøgt adskillige Steder i Byen for at finde passende Lokaler til Radiofonien. Man har saaledes undersøgt Forholdene i den gamle Frimurerbygning, men har fundet dem uegnede.

Naar man skal leje sig ind i bestaaende Lokaler, maa man først og fremmest søge dem, der giver størst Chance for den bedst mulige Indretning paa den lempeligste Maade. Desuden maa disse Lokaler ogsaa ligge nogenlunde centralt af Hensyn til alle de Personer, der søger dels Studierne, fordi de skal optræde i dem, dels Kontorerne. Det har man altsaa nu fundet i Axelborg, der efter Sigende har vist sig at være det mest egnede Sted, og man har lejet Lokaler her for 105 000 Kr. om Aaret. Det er dog vist en Leje, som, skønt den er høj, hvis disse Lokaler viser sig at være fuldt tilfredsstillende, ikke kan siges at være for høj i Forhold til det Budget, Radiofonien i Øjeblikket arbejder med.

Men selvfølgelig vilde det være bedst for Radiofonien at faa sit eget Hus, og hvad man for kort Tid siden, for et Aar omtrent siden, drømte om, synes jo nu at skulle blive til Virkelighed ved det foreliggende Forslag, naar Radiofonien køber de omtalte Grunde i Tordenskjoldsgade og Heibergsgade, som Staten i sin Tid købte med Henblik paa en Udvidelse af det kongelige Teater. Man kan vel ogsaa om disse Grunde sige, at de er tilstrækkeligt centralt beliggende.

Radiofonien skal vel bruge store Lokaler, men de kan godt ligge, naar de er vel indrettede, i den øverste Etage. Saa kan man udleje den nederste Etage, og man

har her været saa heldig at finde en overmaade solid Lejer, nemlig Staten, som lejer dette Rum for en 15 Aar til den Talescene, som bygges. Talescenen skal altsaa rumme 1 200 Pladser, og der skal betaales 100 000 Kr. for den om Aaret, og jeg kan ikke se rettere end, at det pekuniært set vil være en Fordel for begge de to Institutioner, for Teatret, fordi det ganske anderledes kan faa udnyttet sit Personel og Materiel, naar de to Scener ligger lige ved Siden af hinanden, og af Personalet kommer det ikke alene til at gælde Kunstnerne, men ogsaa de andre Funktionærer, Maskinfolk, Fyrbødere og en stor Del af det øvrige Mandskab. Naar det kommer hertil, hvad jeg haaber, vil der kunne finde en betydelig Reduktion Sted i Teatrets Drift, hvad der jo ikke saa godt kunde være Tale om, naar der skulde lejes en Anneksscene ude i Byen.

Jeg skal ikke her, da det jo ikke er mig, der skal tale om det ved denne Lejlighed, komme ind paa en nærmere Udtalelse om det kongelige Teaters Administration. Jeg vil kun sige, at hvis dette nu bliver ordnet, maa det haabes, at denne bliver lagt i en enkelt ansvarlig Mands Haand, og at Staten blander sig saa lidt som muligt i det kongelige Teaters Forhold. Det skal ikke være de vekslende Undervisningsministre, ej heller deres Departementschefer, der skal føle sig som en Slags Overteaterdirektører, og som skal sidde og blande sig i alle mulige Forhold, enten det saa er Engageringsforhold, eller hvad Musik der skal spilles i Teatret ved festlige Lejligheder, eller den Slags Ting.

Det skal heller ikke være Rigsdagens Opgave, naar Teatrets Sager kommer for her, saa som en *deus ex machina* at stige ned og søge at ordne alle mulige Forhold, hvad Teatret angaar. Jeg tror nemlig heller ikke Rigsdagen egner sig i nogen synderlig Grad til at optræde som Teaterleder. Rigsdagens Opgave maa være udelukkende den at bestemme, hvor meget der skal ydes aarlig, om man vil yde saa meget, at man kan opretholde de tre Kunstarter under samme Tag, om man mener, det bliver for meget, om man vil adskille dem, overhovedet hvor stor en Sum man vil yde, idet man saa samtidig naturligvis fra Statens Side forlanger visse Garantier for det nationale Repertoires Plads paa Spilleplanen. Men dermed tror jeg ogsaa, at Rigsdagens Indseende med Teatret maa være forbi.

Men vil denne Ordning være en Fordel for Teatret, tror jeg ogsaa, det maa være en Fordel for Statsradiofonien, thi det vil jo være en Fordel for Statsradiofonien